

Records d'un carrer del meu poble

Un relat de: [Tiamat](#)

Agafa un carrer del meu poble i en parlo.

Hi ha un carrer del meu poble, per on hi he passat infinites vegades. Amunt i avall, avall i amunt, de nit i de dia, amb pluja i sol i vent i boira, amb cotxe, a peu, amb bici, amb patins i amb moto. I en companyia de moltes persones, de tota mena. I sola, sola sobretot. Aquell carrer, de petita, em duia a l'escola, a música, al bus de l'institut, a la botiga de llaminadures, a casa les amigues, a la perruqueria, a la biblioteca, en definitiva, a qualsevol lloc del món on volgués anar. I em tornava a casa. Casa meva era gairebé al final d'aquell carrer, fent cantonada. Sovint no acabava de donar la volta per entrar per la porta, i m'enfilava directament a la tanca i passava entre els arbusts menys crescuts.

A l'altra banda de carrer, primer no hi havia res. Un camp de males herbes. Una mica més enllà, al cap d'un parell d'anys de ser-hi, van fer-hi unes cases blanques, totes iguals. En dèiem les cases blanques. Ara ja no són tan blanques i tampoc les veig tant, perquè al camp de males herbes que quedava entremig, hi han construït unes cases grogues. No n'hem dit mai les cases grogues, però ho són igualment. A la de just davant de casa, hi viu un vellet i una velleta. El vellet surt sovint a arreglar el jardí i l'hort. Deu ser la persona amb un jardí més arregladet de tot el carrer. No té altra cosa a fer. Retalla els arbusts, rega els enciams, i té una aspiradora per netejar la seva part de vorera. La seva filla és una noia una mica més gran que jo, que feia classes de matemàtiques a una meva amiga. La meva amiga es fa amiga de tothom, i un dia vam anar al cinema, amb ella i la meva amiga. Vam veure 60 minuts, que hi surt en Nicholas Cage. A la pel·lícula hi sortien cotxes que anaven per dins de garatges. La veïna amiga de la meva amiga conduïa un cotxe, i jo encara estava lluny de poder-ne conduir cap.

A la casa del costat (són cases adossades), hi vivia una noia rossa que sempre tenia algun cotxe aparcats al davant. Aquesta va venir a viure-hi quan jo tornava a casa meva amb cotxe de les discoteques. Quan el cotxe el conduïen els meus pares i els de les meves amigues i es posaven el despertador a les quatre i mitja per venir-nos a recollir a les cinc. A vegades passava per davant de casa la noia rossa i hi havia cotxes aparcats al davant. Jo pensava que algun dia, jo també tindria cotxes aparcats davant. No sabia que marxaria de casa meva abans de necessitar que ningú vingués a aparcar cotxes davant de casa meva. Llavors, venia una casa blanca, igual que les cases blanques que ja no veig, que donaven a la pista. Hi vivia un nen que jugava a bàsquet i a vegades veia com anava a jugar a bàsquet a la pista.

A l'altra banda de carrer, just al costat de la meva, hi ha la casa del senyor Manel. El senyor Manel viu amb la seva dona. Abans també hi vivia la seva filla, que estudiava medicina, i que va fer un viatge a l'Índia i em va portar unes espelmes que feien una olor molt forta. Les vaig guardar a un armari de la cuina i sempre que l'obro, em ve una bafarada d'olor i penso en aquelles espelmes. El senyor Manel té un hortet al jardí de darrere i quan marxàvem de viatge amb els de casa, anàvem a la casa del senyor Manel per dir-li si ens podria agafar les cartes de la bústia. La dona del senyor Manel ens deia que d'acord, i quan tornàvem, sempre els hi portàvem un regalet. A vegades ell ens duia un cistell amb pebrots i tomates i enciams del seu hortet. Un dia, un préssec penjava per damunt la tanca de casa meva. Vaig pensar en agafar-lo, però vaig pensar que ja ens portava pebrots i tomates i enciams i que no estaria bé.

Al costat del senyor Manel i la seva família, hi viu la Marta. La Marta té la meva edat però no ha anat mai a la meva classe. Vam fer el batxillerat al mateix institut, però res més. Durant un any, jo anava cada matí a casa seva, perquè la seva mare treballava vora el nostre institut, i anava amb elles fins allà. Llavors ja ens separàvem. És una bona noia, però mai ens hem fet amigues. De més petites, els nostres pares volien que fóssim amigues i un dia vaig anar a jugar a casa seva i un dia va venir a jugar a casa meva. A casa seva vam jugar a jocs de taula i a casa meva a fer córrer cotxes petits per damunt d'una catifa amb carreteres petites i cases petites dibuixades. A mi no m'agradaven els jocs de taula i no vaig tornar més a casa seva, fins que vaig ser gran i vam anar al mateix institut a fer batxillerat. Vam jugar al quatre en línia i tenia una casa que tenia el terra molt net i molt lluent i em feia cosa entrar-hi amb les esportives brutes. Sobretot els dies que plovia.

Al costat d'aquesta casa, hi ha un altre camp de males herbes. El terreny és d'algú important del poble, però durant anys ningú hi construïa res. Estava allà, a l'espera. Hi havia un munt de terra i un dia, un nen que es deia David i que era una mica tonto, va agafar embranzida des de l'altra banda de carrer i s'hi va llençar al damunt. Ho vaig trobar molt i molt tonto.

Al costat d'aquest camp de males herbes, hi havia (hi ha encara) una casa a mig construir. No s'acaba mai. Un

dia, amb la Hajnall, hi vam entrar. La Hajnall era una nena d'Hongria que va venir un any al meu cole. Vam ser molt amigues una temporada. Després ella va marxar al seu país i no en vaig tornar a saber res més. Tampoc estic segura que tornés al seu país, ni que el seu nom s'escriu Hajnall, però sé que es pronunciava "Joinol". Anàvem amb bicicleta i vivia en una casa llarga i estreta i vella als afores del poble. Les altres nenes deien que hi havien estat i hi havien menjat pa amb oli, però jo no hi vaig estar mai, només un dia que vam acompanyar-la a casa amb cotxe i la vaig veure de fora. Però no hi vaig entrar, amb la Hajnall anàvem amb bicicleta carrer amunt i avall i em va ensenyar a frenar de cop.

I al costat de la casa en obres, hi ha la casa de l'Alba. L'Alba és dos anys més petita que jo i jugàvem juntes a tennis. També venia una altra nena que ja no sé com es diu ni quina cara té. Jo tenia una raqueta verda i una cantimplora blanca i verda. Llavors vaig deixar de jugar a tennis. L'Alba es va fer amiga de l'Anna i la Lara, dues amigues meves que van estar una temporada parlant d'espiritisme. Van anar un dia a Girona i es van comprar unes cartes del tarot i em van venir a buscar a casa per endevinar el meu futur. No recordo què vam dir-me, però dubto que me l'endevinessin. Jo els hi interpretava les cartes per lògica, inventant-me historietes amb els dibuixos, però em deien que no es feia així. No anava amb elles quan feien espiritisme, no m'agradava, però a vegades anàvem juntes al cinema. També venien l'Isabel i la Sara. I anàvem al cinema i llavors menjàvem un entrepà al bocatta. Jo de llonganissa, a vegades de frankfurt. I menjàvem crispetes de color i jo em guardava l'entrada de cinema i escrivia a darrere qui hi havíem anat i què havia passat i encara les guardo. A vegades passejàvem per les paradetes i jo em comprava arracades per les orelles i en tenia moltes de diferents. Estaven de moda, aquelles arracades. En tenia una que era un peu i una altra que era un espermatozoide.

Davant de totes aquestes cases, hi ha la pista. La pista no es diu la pista, és la plaça Miquel Martí i Pol. En Miquel Martí i Pol em va firmar un llibre, en aquella plaça. Va venir per la inauguració i era molt vellet i arrugat i anava encorbat i no s'entenia gaire què deia. Va venir a l'escola i em sembla que jo li vaig haver de fer una pregunta, però no n'estic segura. Em va firmar un llibre seu de poemes que ara tinc a Barcelona i va venir la tele i la Míriam em va estirar del braç i vam passar davant les càmeres. No m'agradava, la Míriam. A la pista també si fan festes majors i sopars de germanor i balls amb l'orquestra. No m'agraden, els sopars de germanor del meu poble. Un d'ells, me'l vaig passar estirada a la terrassa de casa. Vaig treure un matalàs a fora i em vaig estirar allà i de fons sentia els crits de la gent. Una meva amiga, l'amiga de la veïna de davant, em va venir a veure i es va estirar al matalàs amb mi. Vam estar parlant i mirant estrelles, encara que no se'n veien. Al cap d'una estona van venir l'Anna i la Clara i elles fumaven un porro i jo mirava les estrelles i em tapaven les que m'imaginava amb el fum. L'Alba i la Lara es van quedar a la pista, però a mi m'era igual, perquè se'm feien una mica pesades.

A la pista també hi vaig aprendre a patinar amb patins amb línia, però no en vaig aprendre mai gaire. I hi havia uns gronxadors que grinyolaven molt i em feia vergonya gronxar-m'hi perquè em sentia mig poble i semblava que haguessin d'anar a caure a terra. M'agradaven els que hi havia més amunt.

Llavors, venia un hortet tancat. L'hortet era d'un senyor gran i dins l'hortet hi havia un gos. Em feia molta por, aquell gos, perquè em bordava sempre que hi passava. Sobretot em feia por quan tornava a casa i era de nit. La meitat de llums no funcionaven i era molt fosc. Jo tornava de música i el meu alè es tornava un nuvolet cada cop que bufava. Quan entrava a casa, les ulleres se m'entelava. Anava amb la carpeta de música ben agafada i odiava fer música perquè acabava tard i ja era fosc. I caminava de pressa avall pel carrer, tot ben fosc, canviant-me de vorera perquè no em bordés el gos. I em sentia petita i sola, perquè pel carrer no hi havia ningú i hi feia molt fred.

Davant l'hortet tancat, hi havia camps de males herbes i un cotxe aparcad. Era un 4x4 molt atrotinat, amb la roda de recanvi al darrere i sempre era allà. Però no semblava abandonat ni res, no s'anava fent malbé amb el temps, però sempre era allà aparcad. Ara per ara, no podria assegurar si encara hi és o ja l'han tret.

Llavors, s'havia de creuar el carrer de baix, que és una mica gros i s'ha de vigilar si venen cotxes. Hi ha una rotonda i per Nadal hi posen unes campanetes petites i horroroses que fan vergonya de veure.

A la cantonada, hi ha un bloc de pisos, on hi vivia en Guillem. En Guillem era un nen de la meua escola. Jugàvem amb ninotets de bola de drac a l'hora de classe, i un any, per l'amic invisible, em va regalar un llibre i un llapis de mina, perquè sempre li demanava que em deixés el seu i perquè sabia que m'agradava molt llegir, encara que aquell llibre no em va agradar gens. Quan anàvem a l'institut i jo enfilava carrer amunt a buscar el bus, si em veia enfilant carrer amunt, s'esperava a la cantonada i acabàvem d'arribar fins al bus tots dos junts. Tampoc és que fóssim amics, però ens coneixíem des de sempre. Un temps després, quan jo no anava a buscar el bus, va córrer pel poble la notícia que en Guillem havia matat en Pere. Amb una escopeta, deien. Jo mai m'ho vaig saber creure del tot, però el van tancar a la presó. Tinc una foto d'en Pere quan era petit, perquè vam fer una obra de teatre junts, i se'm fa molt estrany, pensar que en Guillem el va matar.

Davant del bloc de pisos, hi havia una casa molt estranya que feia cantonada, i a dins també hi tenien un gos. Aquest sí que em feia por, perquè com sempre hi havia cotxes parats a la vorera, t'havies d'acostar molt a la paret i el gos treia els morros per la porta de ferro i semblava que t'hagués de queixalar l'orella. Per això sempre passava per l'altra vorera.

I una mica més amunt, un cop passats els blocs de pisos, hi havia una altra casa de dos o tres pisos que plantaven floretes petites blanques. Sempre que passava per allà davant agafava floretes blanques i les esmicolava, i quan arribava al capdamunt del carrer, ja les havia ben esmicolat. Em feia una mica de por que sortís la gent que vivia en aquella casa i em renyés per agafar-los les floretes, però en tenien moltíssimes i no crec que trobessin a faltar les que els hi agafava.

Al costat de la casa de les floretes, hi havia la perruqueria. La perruqueria tenia una porta de vidre groc i una cortineta. Tenien unes cadires per esperar-te, una porta al fons que a vegades hi entraven i un perruquer que xerrava molt i del seu fill. El seu fill deu tenir la meua edat o una mica més, però no el conec. Sempre ens deia, a la meua germana i a mi, que érem molt callades i tranquil·les, però que recordava el dia que la meua germana va fer una rebequeria perquè no volia que li tallessin els cabells. Jo un dia li vaig dir que volia que me'ls tallés ben curts, com un nen. Ell deia que m'ho pensés, perquè tinc el cabell llis i marró i em cau per les espatlles, però jo li vaig dir que volia que me'ls tallés ben curts, com un nen, i al final m'ho va acabar fent. M'agradava que em rentessin el cabell, perquè el sabó sempre feia més espuma que la que aconseguixo fer jo a casa, però em feia molta ràbia que se'm tanquessin els ulls amb l'aigua calenta. Sentia l'aigua que s'encenia i les parpelles començaven a pesar-me. També m'agradava molt que em tallés els cabells i el soroll que feia. Txic txic txic, ben arran de clatell, m'encantava.

Davant de la perruqueria hi havia un parc envoltat de matolls. A mi no m'agradava gaire entrar travessant els matolls, perquè hi havia abelles, però era més ràpid perquè sinó haves de donar una mica de volta. Hi havia uns gronxadors i a mi m'agradava molt gronxar-m'hi. Davant d'un gronxador, hi havia un arbre i jo feia força i força per anar més enlaire i tocar alguna fulla amb la punta dels peus. M'agradava molt, gronxar-me, perquè m'agradava tot el que s'assemblés a volar. Jo volia volar. Si m'haguessin dit què volia, hauria dit volar. Per això m'agraden tant, les muntanyes russes, perquè vas ben enlaire, i anar amb avió, quan t'aixeques i de cop notes que les rodes de l'avió no toquen al terra i penses estic volant.

Al costat del parc no hi havia res més. Ara hi han fet uns pisos, però abans no hi havia res més. Un cop, per Nadal, hi van posar un arbre molt i molt gros, que feia d'arbre de Nadal del poble. No m'agradava, tant i tant gran, ho trobava exagerat, pensava què en farien d'aquell pobre arbre tan gran, un cop hagués passat Nadal, i ara hi han fet uns pisos.

A l'altra banda de carrer però, un cop passada la perruqueria, travessaves un carrer que anava cap al centre cívic i la casa de l'home que em va ensenyar a ballar sardanes. Ja no me'n recordo, de ballar sardanes. L'únic que vaig aprendre, em sembla, és a diferenciar la dreta de l'esquerra. I a aquestes alçades, encara em costa. De petita no sabia diferenciar-les, i l'home ens deia ara el peu dret ara el peu esquerra i jo em feia un embolic. La meua mare em va posar una goma al canell dret i així sabia quin peu tocava moure, però m'anava millor posar-me al costat de l'home i imitar-lo. Si per mala sort no em posava al costat i em tocava posar-me al seu davant a la rotllana, després feia el contrari de l'home i així no m'equivocava.

Passat el carrer, hi havia unes quantes casetes de dos o tres pisos i llavors hi havia la biblioteca. A la biblioteca hi havia anat molt, però no pas a fer els deures. Hi havia un grup de nens que anava a fer els deures de l'escola a la biblioteca, eren un grup especial, sempre eren els mateixos. Jo no em recordo fent deures, ni a la biblioteca ni enlloc, però suposo que els deuria fer, perquè sempre treia bones notes. A la biblioteca hi anava a buscar llibres. Tones i tones de llibres. Va arribar un punt que ja no sabia quin escollir de la secció infantil i llavors em vaig passar a la juvenil. I quan vaig acabar la juvenil, em vaig passar a l'adulta. No crec que fos gaire gran. A l'estiu hi anava més sovint. Un estiu hi vaig anar amb la meua cosina. Hi anàvem un parell d'horetetes i allà llegíem i ens emportàvem llibres per llegir i l'endemà hi tornàvem. Però sovint hi anava amb la meua mare. La meua mare també llegia molt i quan em vaig passar a la secció d'adults, ella me'n recomanava. Durant un estiu, em vaig llegir els pilars de la terra, els del metge, els de l'Ayla i en Jondalar, i molts d'altres de molt gruixuts. I la guerra del fuego i Sinuhé el egipci i en Pere Calders. Jo deuria tenir tretze anys.

Primer hi havia un bibliotecari que es deia Joan i que me l'estimava molt i em recomanava llibres que m'agradaven, però després va marxar i van venir bibliotecaris que ja no sabien recomanar-me llibres que m'agradessin i em va saber molt greu. A mi m'encantava mirar els llibres, llegir el títol escrit al lloc i, si em cridava l'atenció, llegir-ne la contraportada i mirar-ne el dibuix de davant. Si no em deia res, el tornava a deixar. A vegades em fixava amb l'autor, o amb la col·lecció. A vegades n'havia agafat algun que ja m'havia llegit, i llavors en Joan em deia que ja me l'havia llegit, perquè tenia unes fitxes grogues on ho deia, i jo m'arronsava d'espatlles

i deia que m'era igual.

Algun cop havia anat a la biblioteca a fer treballs de classe, llavors ens assèiem a les taules llargues i enceníem els llums del mig. I a mi m'agradava, l'olor d'aquella biblioteca, i ja la sentia quan pujava les escales. I quan obria la porta de vidre, m'entrava tota l'olor i veia tots aquells llibres i els volia llegir tots.

I al costat de la biblioteca, hi havia la caixa de Girona. A vegades, anant cap a l'institut amb cotxe, la meva mare es parava a treure diners i jo esperava dins del cotxe, aparcant al costat del parc dels matolls amb abelles, i anava veient com el semàfor es posava en vermell i es tornava a posar en verd i es tornava a posar en vermell i a vegades saludava algú que passava amb el cotxe pel costat i a vegades no.

I ja està, aquest és el carrer del meu poble que he triat per parlar-ne.